

Magdalena Andersson ljuger om Portugalsvenskar

Måndag eftermiddag förra veckan vaknade jag upp i en säng på sjukhuset i Alvor i södra Portugal efter att ha genomgått en omfattande ögonoperation.

När jag kvicknat till kunde jag med mitt friska vänsteröga ta in att Sveriges finansminister Magdalena Andersson (S) just hållit en presskonferens där hon hävdade att den svensk som får vård i Portugal parasiterar på portugisiska skattebetalare och att Portugalsvenskar inte betalar någon skatt alls.

Den bilden känner jag inte igen. Fakta säger nämligen något helt annat. Och det vet Magdalena Andersson mycket väl.

Min ögonoperation har totalt kostat 36 950 kronor. Av dessa har jag själv betalat 3 695 kronor. Resten har betalats av försäkringsbolaget Allianz, som varje år fakturerar mig närmare 20 000 kronor. Sedan jag flyttade till Portugal för drygt tre år sedan har det blivit nästan 80 000 kronor.

Någon kostnad för portugisiska skattebetalare har jag inte skapat, snarare skatteintäkter eftersom läkare och annan vårdpersonal betalar skatt på sina inkomster av arbete.

När det gäller skatterna talar verkligheten ett helt annat språk än de *fake news* som Andersson sprider. Portugal är inget skatteparadis för vare sig svenskar eller någon annan. Som utflyttad svensk betalar man 25 procent i svensk skatt på allmän pension, privat pension och tjänstepensioner från offentlig sektor, liksom svensk källskatt på utdelningar från svenska bolag.

Alla svenska pensionsförsäkringar omfattas av avkastningsskatt. På alla tjänstepensioner

Finansminister Magdalena Andersson.
Foto: Jonas Ekströmer/TT

har arbetsgivaren betalat 24 procent i löneskatt vid inbetalning.

Den som köper ett portugisiskt hus motsvarande det som Magdalena Andersson bor i betalar 500 000 kronor i statlig lagfartsavgift, medan Andersson själv skulle komma undan med 120 000 kronor vid en flytt i Sverige. Den som till exempel köper en ny Volvo XC60 i Portugal får hosta upp med närmare 300 000 kronor i bilaccis (punktskatt på fordon). I Sverige finns inte den skatten.

I Portugal är fastighetsskatten betydligt högre än i Sverige liksom skatterna på elektricitet och vatten. Momsnivån är 23 procent och kapitalskatten 28 procent, marginellt lägre än i Sverige, men i Portugal finns ingen möjlighet att sänka skatten genom ISK-konto. Som utlandssvensk får man inte ha ISK i Sverige och kan heller inte dra av för rut och rot om man har kvar det svenska sommarhuset.

I pressmeddelandet och i sina uttalanden utmålar Magdalena Andersson oss Portugalsvenskar som en skattesmitande "finansiell elit". Om hon träffat Portugalsvenskar hade hon kunnat konsta-

tera att de flesta svenskar som valt att flytta till Portugal är vanligt folk som haft vanliga yrken i privat eller offentlig sektor.

Det allvarligaste är emellertid att det i regeringens proposition om att säga upp dubbelbeskattningsavtalet inte finns en enda siffra om konsekvenserna för de svenska företag som har verksamhet i Portugal eller bedriver handel med portugisiska företag. Någon analys av konsekvenserna för svenskar i Portugal eller portugiser i Sverige finns heller inte. Ingen utredning har gjorts, vilket enligt regeringens egen hemsida ska göras före varje initiativ till lagstiftning.

Inga av de påståenden som Magdalena Andersson gör är på minst ett sätt underbyggda med några fakta. De har heller inte stöd i propositionen. Istället talas det i regeringsförslaget vagt om att "det kan vara" på ena eller andra sättet.

Moderaternas företrädare Maria Malmer Stenergård skrev i helgen på Twitter: "Apropå demokrati: en viktig del av den är att lagförslag kan beredas på ett seriöst sätt i riksdagen." Frågan är om oppositionen och regeringens samarbetspartier anser att det även ska gälla i detta fall?

De senaste dagarna har portugisiska journalister och krönikörer i hårda ordalag beskrivit Magdalena Andersson som en arrogant, nedlåtande och mästrande rabulist som försöker sätta sig på ett vänligt sinnat EU-land. Är det verkligen den bild vi vill att Sveriges officiella företrädare ska ge av vårt land?

Magnus Dahl

Jurist och företagare bosatt i Lagos, Portugal.
magnus.dahl@midlife.se

Om det ändå varit aprilskämt

Tove Lifvendahl

tove.lifvendahl@svd.se

Första april-skämtandet förekommer i många länder och har gamla anor. I Sverige går traditionen tillbaka till mitten av 1600-talet. Att narra april innebar att lura iväg någon att göra ärenden ämnade att ställa den skickade i dumstrutsdager.

I åtminstone 150 år har första april också varit klassisk jaktmark för uppfinningsrika och skämtsamma tidningsmakare. Den 31 mars 1864 aviserade tidningen Islington Evening Star att det följande dag skulle hållas en

stor åsneutställning på den lokala saluhallen. På morgonen den första april samlades en stor skara på den nämnda platsen tills det sakta gick upp för dem att de själva utgjorde den utlovade församlingen åsnor.

Även i svenska tidningsarkiv finns många exempel på aprilskämt. En favorit i modern tid är Västerbottens-Kurirens familjesida från den 1 april 2010, då det på inte mindre än fyra bilder på nyfödda bebisar och deras respektive mammor, gick att se en och samma stolta pappa.

Det synes emellertid vara hög

risk för att den gamla traditionen kommer att dö ut. Som flera påpekat; det går snart inte längre att göra satir över samtiden. För vad ska en stackars publicist dra till med? Att statsministern anser att VPK aldrig sviktade i demokratiskt hänseende? Att svenska forskare, 99 år efter att Rasbiologiska institutet grundades, föreslår att vi börjar samla in rasdata över befolkningen?

Eller att det i Sverige alltför krävs tillstånd för dans på offentlig lokal, trots att riksdagen 2016 beslöt att häva stillasittandenormen? Det hade varit roligt, om det bara varit på skoj. ■

Johanna Möllerström

Det är inte sant bara för att Löfven känner så

Häromveckan slog statsminister Stefan Löfven på stora trumman: "Löfven varnar: Då är demokratin i fara", "Löfven: Demokratin i fara i Sverige" och "Löfven: Demokratin är hotad", hette det i Expressen, SVT och SvD. Att sådana uttalanden leder till braskande rubriker är inte så konstigt, men vad var det Löfven egentligen ville varna för? Jo, för vad som skulle hända om något annat parti än hans eget skulle vinna nästa val. Då skulle, enligt vår statsminister, hela Sverige demokratiska system komma i gungning.

Det är enkelt att vifta bort sådana uttalanden som rena dumheter, och som ytterligare bränsle på populismens eld. Och det är generellt lätt att raljera över den svenska socialdemokratin som alltid har verkat betraktat partier till höger om mitten som i bästa fall suspekta men förmodligen genuint onda. Det har till exempel berättats att när S förlorade makten 1976 och 1991 upplevde såväl folkvalda som politiskt tillsatta tjänstemän det som att en statskupp hade inträffat.

Men att en sittande statsminister explicit deklarerar att oppositionen är odemokratisk är faktiskt betydligt farligare än så.

För det här med demokrati är inte lätt – även om det kunde verka så när dagisfröken förklarade det hela i mitten av 1980-talet ("Här är tre böcker, vi håller upp en bok i taget och alla barn som vill läsa den räcker upp handen – flest röster vinner").

En anledning till det är att demokratibegreppet innehåller flera komponenter. För det första är ett demokratiskt beslutsfattande en process som används för att aggregera många människors (ofta vitt skilda) åsikter. För det andra handlar det om demokratiska värderingar – som är ett viktigt, om än relativt luddigt, begrepp.

I sin snävaste form handlar "demokratiska värderingar" om värderingar som gör att folkstyret kan fortsätta (till exempel att man inte går till val på att avskaffa de allmänna valen). Ofta utökas det något till att också inkludera sådant som yttrandefrihet och rättssäkerhet. Men ibland utvidgas begreppet så mycket att det till sist innefattar allt som ett visst parti (eller en viss politiker, som till exempel Stefan Löfven) ogillar. Och då är man ute på mycket djupt vatten.

För om ledande politiker i stället för att förklara varför de tycker att deras egen politik är bättre än andras helt enkelt avfärdar sina politiska motståndare som odemokratiska så urholkas demokratibegreppet. Och då finns det inget krut kvar om demokratin faktiskt är hotad på riktigt någon gång. Att det är farligt att ropa varg när ingen varg finns visste redan den grekiske fabeldiktaren Aisopos.

Och faktum är att det inte finns några som helst tecken på att demokratin skulle vara hotad om oppositionen vinner valet. Däremot kommer den förda politiken inte passa dem som nu är vid makten, och då är naturligtvis socialdemokratin, per definition, hotad. Men det är definitivt inte samma sak även om det kanske känns så för Löfven.

Professor i nationalekonomi vid George Mason University. Hon är också affilierad forskare vid Institutet för näringslivsforskning (IFN) i Stockholm. Läs fler av hennes texter på [SvD.se/av/johanna-mollerstrom](https://svd.se/av/johanna-mollerstrom)